

Ludmila

Zpravodaj římskokatolické farnosti sv. Ludmily na Král. Vinohradech

Číslo 4.

Občasník

Vychází 16. dubna 2000

Velikonočními svátky sestupujeme k samotným základům křesťanského života a slavení liturgie: Pán nikdy není jen „trpící“ nebo jen „oslavený“. Je ukřižovaný, který vstal z mrtvých.

Týden od Květné neděle do neděle velikonoční je Velkým nebo též Svatým týdnem křesťanstva. Jeho velikost vychází z událostí, jež se při slavení bohoslužeb zpřítomňují. Vrcholem a středem křesťanské liturgie je slavnost „tří velikonočních dnů - utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Páně“. Začínají večerní eucharistickou bohoslužbou na Zelený čtvrtek a končí nešporami o velikonoční neděli. Zelený čtvrtek a Velký pátek tedy nejsou přípravou na Velikonoce, nýbrž součástí jediného velikého svátku - Velikonoc.

Aby se zdůraznil význam ustanovení Večeře Páně, slouží se na Zelený čtvrtek jen jedna bohoslužba, která tak symbolicky vyjadřuje jednotu obce. Všichni se totiž sejdou ve stejnou dobu u jediného stolu. Jde o slavnou památku ustanovení Večeře Páně v její úplnosti, a tak by se také svaté přijímání mělo podávat pod obojí.

Na Velký pátek církev podle prastaré tradice neslaví eucharistii, nýbrž jen liturgickou památku sestávající se ze tří částí: bohoslužby slova, uctívání kříže a přijímání. Těžištěm jsou pašije podle Jana.

Smrt na kříži je nejvlastnějším okamžikem oslavení. Ježíšovo „dokonáno jest“ je jeho triumfem. Tento ukřižovaný je mesiášským králem spásy. Velký pátek tak směřuje přes aliturgickou sobotu (tj. den bez liturgie), kdy věřící navštěvují „Boží hrob“, k oslavení Veliké noci.

Tak má i Veliká noc zvěstovat smrt a vzkříšení v jediném celku. Liturgie Vigilie Zmrtvýchvstání Páně má přehledně členěnou strukturu: po oslavě velikonočního světla (velikonoční oheň,

velikonoční svíce) následuje bohoslužba slova, pak křestní obřady (svěcení vody, obnovení křestního slibu, případně křest), eucharistie, která by měla být tou nejslavnostnější v roce. Všechny části působivě vyjadřují výraznými symboly a texty velikonoční „přechod“, památku záchraného přispění Hospodina.

Proto také „padesát dní od neděle velikonoční k neděli svatodušní se má slavit s radostí a jásotem jako jediný sváteční den, přímo jako velká neděle“ (Athanasius).

Podle knihy Liturgie a život

Velikonoční svátky v naší farnosti

20.4. Zelený čtvrtek	18:30	Mše sv. na památku Večeře Páně Po obřadech adorace do 21:00 h
21.4. Velký pátek	15:00	Křížová cesta
	18:30	Velkopáteční obřady Po obřadech adorace do 21:00 h
22.4. Bílá sobota	9:00	Začátek celodenní adorace u Božího hrobu
	20:00	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně Velikonoční vigilie
23.4. Hod Boží velikonoční	8:30	Mše svatá
	11:00	
	16:30	
24.4. Velikonoční pondělí	8:30	Mše svatá
	11:00	
	16:30	

Malé ohlédnutí

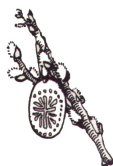
V úterý před Popeleční středou jsme na faře zahájili cyklus sedmi večerů věnovaných našemu posílení v duchovním životě - tzv. „Malý kurz o modlitbě“. Domnívali jsme se, že by někomu mohl být vítanou pomocí v prohlubování duchovního života. A když se dnes po několika týdnech dívám zpět, mám docela radost, jak tento „pokus“ dopadl. Lidé měli zájem, udělali si čas a přišli. Někteří z nich nechyběli ani na jednom úterním večeru. Myslím, že to dobře vypovídá o tom, jak moc v naší farnosti lidé touží po maximálním možném spojení s Pánem Bohem. Každý z těch, kdo přišli, si už s sebou přinesl poklad vlastního duchovního života, ale každý toužil najít k Pánu nové „přístupové cesty“.

A protože Pán je GRAND, tak doufám, že nikdo neodešel s prázdnou, že všichni byli za svou snahu Pánem obdarováni – jako já. **Díky.**

SM Viera OSF

Společenství mladých

I v **postní době** pokračovala setkání Společenství mladých. První část byla pod vedením P. Artura Matuszka zaměřena na problematiku svátosti smíření. Druhá část měla různorodý obsah. Mladí lidé obzvlášť ocenili přednášku sestry Imaculáty, OSF o drogách. Zajímavá byla také návštěva MUDr. Dany Šroubové, kdy jsme pronikli do zábavné psychologické hry, díky které jsme se dozvěděli více o naší psychice.

Sedm velikonočních setkání bude uvedeno Božskými ctnostmi a dary Duha svatého. Další cyklus liturgického roku otevře velikonoční výlet do „Emauz“ za hledáním zmrtvýchvstalého Ježíše. Čeká nás přednáška k problematice citů, dále život a láska Matky Terezy, Panna Maria v některých velkých zjeveních, sv. Filip Neri, problematika zla z pohledu mladých lidí a živá svědectví těch, kdo trpěli pro svou víru.

-mp-

Při příležitosti Velkého jubilea Svatého roku 2000

Národní pouť do Říma

Nejstarší poutnicí od sv. Ludmily byla paní Marie Žáčková a nejmladším poutníkem byl sedmiletý Jára Šimůnek. Všichni se vrátili plni milostí. „Přála bych každému, aby se takové poutě mohl zúčastnit.“ „Nikdo se neztratil.“ „A Svatý otec k nám mluvil česky.“ Těmito slovy začínala líčení poutníků navrátilivších se z Říma. Ivé pouť připomněla sv. Růženec a podle něj také uspořádala následující řádky.

První desátek:

Vydáváme se na cestu

Naše pouť začala mší svatou v kostele sv. Ludmily. Prosili jsme o Boží ochranu a o načerpání co nejvíce milostí k obnovení a upevnění víry. Zároveň jsme odevzdali do Boží ochrany všechny naše drahé a spolufarníky, kteří se nemohli poutě zúčastnit. Čekala nás cesta do Itálie přes rakouské Alpy zalité zapadajícím sluncem.

Jednou jsem v Alpách četla do skály vytesaný nápis: „Veliká jsou díla Boží a nám nezbyvá, než před nimi pokorně žasnout.“ Znovu jsem těmto slovům musela dát za pravdu. Krajina za okny autobusu rychle ubíhala a my se společně modlili breviář a sv. Růženec.

Druhý desátek:

Poprvé Svatou bránou

Naše první kroky vedly do baziliky sv. Kříže z Jeruzaléma, kde jsme se náhodně setkali s českými biskupy. Úmysl jsme měli stejný – společnou adoraci. Od sv. Kříže jsme potom směřovali k Lateránské bazilice, kde jsme poprvé prošli Svatou branou. Svaté brány římských bazilik

byly otevřeny Svatým otcem v rámci Jubilejního roku 2000. (Projítí Svatou bránou, předepsané modlitby v bazilice, sv. zpověď a sv. přijímání jsou podmínky pro získání plnomocných odpustků Jubilejního roku.)

Třetí desátek:

U sv. Pavla za hradbami

Ve tři hodiny odpoledne začal v bazilice sv. Pavla za hradbami oficiální program naší poutě. (Dnes pětিলodní bazilika byla postavená císařem Konstantinem nad hrobem apoštola sv. Pavla.) Zde jsme prošli Svatou branou podruhé a zaujali místa ke společným bohoslužbám. Pod vedením biskupa Františka Radkovského jsme se modlili Křížovou cestu. Na sedm tisíc poutníků z Čech a Moravy přišel pozdravit také český velvyslanec ve Vatikánu Martin Stropnický. Po 67 letech jsme se mohli svobodně zúčastnit Jubilejní poutě.

V kázání biskupa Vojtěcha Cikrleho byl všudypřítomný motiv Odpustění – jako základního projevu naší víry, který v sobě skrývá dvojí odpustění. Jednak my odpouštíme a zároveň nám samotným je odpouštěno. Naše víra má pevné kořeny, které sdílíme společně s celou věřící a kulturní Evropou. Zničený byly pouze naše větve, přičemž jejich znovuoobnovení je hlavní úkol pro všechny křesťany v České

republice. (Hlavním celebrantem byl arcibiskup Jan Graubner.)

Čtvrtý desátek:

Na návštěvě u Svatého otce

Program poutě šel k vrcholu. Kdo poprvé vstoupí do auly Pavla VI. je ohromen. Klenba věnčí ohromný prostor, a přitom každý, od prvního až do posledního místa, má pocit intimity pro soustředěnou modlitbu. Slavení mše sv. společně s tisíci účastníky v aule, kde jsme byli hosty Svatého otce, bylo pro nás velmi posilující. Četlo se evangelium sv. Matouše o blahoslavenstvích.

Mši celebroval arcibiskup Karel Otčenášek a společně s biskupem Josefem Hrdličkou přirovnali současný stav našeho národa k čtyřiceti rokům bloudění izraelského lidu pouští po útěku z Egypta. Zaznělo, že náš národ je nyní na podobné pouti, přičemž láska k bližnímu na základě blahoslavenství, nová evangelizace a svěření našeho národa Panně Marii jsou cesty a milníky, které nás povedou k lepšímu životu zde na zemi.

Vrcholem dne bylo setkání se Svatým otcem. Slova nemohou popsat, co v těchto chvílích každý z nás prožíval. Jan Pavel II. byl velmi milý, srdečný a velice nás povzbudil. Po skončení audience se nám z auly vůbec nechtělo.

Nastal večer. U baziliky Santa Maria Maggiore jsme potřeťi prošli Svatou branou a každý svou osobní adorací ukončil i duchovní program tohoto dne.

Pátý desátek:

Na svatopetrském náměstí

Po čtvrté a naposledy jsme prošli Svatou branou, tentokrát do baziliky sv. Petra. Opět jsme byli hosty Svatého otce, a proto mohli v bazilice sloužit mši svatou naši biskupové. Hlavním celebrantem byl kardinál Miloslav Vlk, homilii pronesl biskup Jaroslav Škarvada. Na hrobě sv. Petra, nad hrobkami papežů, mezi kterými odpočívá i kardinál Beran, jsme vnímali bohoslužbu jako poděkování za všechny milosti, které od našeho nebeského Otce dostáváme a znovu jsme si připomněli, že kořeny naší víry jsou zde pevně spjaty se stolcem apoštola Petra. Je jen na nás, jaké stromy a jaké ovoce na nich vyroste. Po mši svaté jsme se sešli na náměstí sv. Petra a se Svatým otcem jsme se pomodlili Anděl Páně. Svatý otec předal pozdravy všem přítomným poutníkům tradičně v jejich jazycích i pozdravy pro všechny doma. Člověka vyváděla z míry už jen ta skutečnost, že stojí na tomto místě a modlí se společně s celou církví Anděl Páně.

Zakončení „poutního Růžence“

Na zpáteční cestě jsme navštívili německé poutní místo Altötting (s evropským unikátem – panoramatickou nástěnnou malbou z r. 1903, znázorňující ukřižování Pana Ježíše). Laskavou pohostinností bratrů kapucínů jsme mohli být účastni děkovné bohoslužby za pouť v jejich klášterním kostele.

A nakonec unavení, ale šťastní, jsme ve zdraví doputovali k našemu kostelu sv. Ludmily. Tady jsme krátce poděkovali za všechny milosti, které nám byly na pouti dány. P. Artur posvětil přivezené památky a velmi bohatí jsme se rozloučili.

-in-

Hledejme správnou formu mariánské úcty a zbožnosti

Matka a přímlyvkyně naše

Měsíc květen je spojen s májovými pobožnostmi. V naší farnosti se budou konat v kostele sv. Ludmily po odpolední mši svaté – obohacené o rozjímání. Jedenkrát týdně budou spojeny s kytarovým doprovodem. Formy mariánské úcty jsou různé, proto jsme pro vás připravili krátké výňatky z dokumentů II. vatikánského koncilu.

• II. vatikánský koncil o Panně Marii říká, že se jí dostalo toho nejvyššího úkolu a hodnosti být **Matkou Božího Syna**, a proto i milovanou dcerou Otce a svatyní Ducha svatého.

• Panna Maria je však nejen Matkou Boží. Pod křížem se stala i Matkou naší, neboť z rozhodnutí Boží prozřetelnosti byla zde na zemi vznešenou Matkou božského Vykupitele, jedinečným způsobem nad jiné velkodušnou společnicí a pokornou služebnicí Pána tím, že Krista počala, zrodila, živila, představila v chrámě Otci a trpěla spolu se svým Synem umírajícím na kříži. Zcela zvláštním způsobem spolupracovala na díle Spasitelově

poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou pro obnovení nadpřirozeného života duší. Proto se stala naší matkou v řádu milosti.

• Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přímlyvkami. Proto je blahoslavená Panna vzývána v Církvi jako **přímlyvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice**. To je však třeba chápat tak, že se tím důstojnosti a účinnosti jediného prostředníka Krista nic neubírá ani nepřidává. Proto se tedy obračejme s důvěrou na Matku Boží a Matku každého z nás s naléhavými prosbami.

-vm-

Co je to Biblická hodina?

Většina věřících má dnes svůj vlastní výstisk Bible asi už doma. Někteří si v ní čtou, případně přemýšlejí o přečteném. Co však udělají, když textu nerozumějí a nemají po ruce nikoho, kdo by jim pomohl? A protože je nás v naší farnosti víc, kdo mají tento problém, a protože „kde se sejdou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“, schází se každý čtvrtek od 19 do 20 h skupina 15 až 20 lidí na faře v Jugoslávské ulici. Hodinu začínáme tichou modlitbou, abychom dovedli naslouchat Božímu slovu a nechali mluvit svými ústy Ducha svatého. Pak jeden z nás přečte úryvek z evangelia, které se bude číst v neděli, a následuje delší rozjímání. Zprvu nesměle, ale pak již odváž-

něji si sdělujeme, jak nás úryvek oslovil. Každý, kdo chce, se může s ostatními podělit, jak daný text chápe. Důležité je, že posluchači jeho názor „nekomentují“. Cílem totiž není diskuse, ve které by získal převahu výřečnější. Vždyť chceme, aby nám sám Duch svatý ukázal, co všechno je v textu skryto! A výsledek? Z vyslechnutých názorů se stane mozaika, která poskládaná do celku vytvoří nový obraz utvořený za pomoci Ducha svatého naším kolektivem. Hodinu končíme přímlyvkami a modlitbou. Tento způsob čtení Bible je pro mne tak obohacující (navíc ve velice příjemné atmosféře), že se snažím nevynechat jediný čtvrtek.

-iř-

Velikonoční triduum

Velikonoční triduum je nejzávažnější částí celého liturgického roku. Bohoslužba na **Zelený čtvrtek** má formu slavnostní mše svaté. Při „Sláva na výsostech Bohu“ zazní varhany i zvony, které potom po celé třídní období mlčí. Znovu zazní až při „Sláva na výsostech Bohu“ při Velikonoční vigílii. Je škoda, že v mnohých farnostech se od tohoto zvyku upustilo! Po mši svaté je Nejsvětější svátost odnesena za zpěvu hymnu „Chvalte ústa . . .“ do boční kaple, do tzv. Getsemanské zahrady k adoraci.

Velkopáteční bohoslužba začíná biblickými texty, jejichž vrcholem jsou pašije podle sv. Jana, které bývají zpívány. Po promluvě následují slavnostní přímluvy za všechny stavy. Třetí částí je uctívání svatého Kříže, při němž se zpívají Improperia – výčitky Spasitelovy, zpěv, v němž prorok lidu vyčítá zlé jednání a vypočítává Boží dobrotu a záměry s lidstvem. Velký pátek je den, kdy podle starého liturgického zvyku varhany mlčí.

Bílá sobota je liturgickým dnem klidu. Obřady Bílé soboty liturgicky patří k neděli Zmrtvýchvstání.

Velikonoční vigilie začíná žehnáním ohně a velikonoční svíce (paškálu), které jsou symbolem Krista Zmrtvýchvstalého. Po příchodu do kostela následuje chvalozpěv na tuto svíci nazývaný Exultet (Zajásej), který by měl být vždy zpíván.

Následuje bohoslužba slova (7 čtení ze Starého a 2 z Nového zákona). Mezi čtení jsou vloženy rezponzoriální žalmy. Po posledním z nich kněz zaintonuje „Sláva na výsostech Bohu“ a opět se rozezní zvony a varhany. Před evangeliem budeme zpívat slavné Aleluja. Potom následuje křestní bohoslužba, při níž se zpívají litanie a svěť křestní voda. Křtí se a obnovuje křestní slib. Nově posvěcenou vodou je pak za zpěvu starého liturgického textu „Vidi aguam..“ („Viděl jsem vodu“) kropen lid. Poslední částí je slavnost eucharistie. Slavnostní mše končí zvoláním „Bohu díky, aleluja, aleluja!“

Na **Boží hod velikonoční** oslavy Zmrtvýchvstání Krista pokračují.

Jan Sklenář

Varhany v kostele sv. Ludmily

Varhany v kostele sv. Ludmily jsou velmi cenným historickým nástrojem. Pocházejí z varhanářské dílny pražského varhanáře Emanuela Štěpána Petra – jako jeho opus č. 117. Tento varhanář je, kromě jiných nástrojů, také autorem varhan u sv. Ignáce (v této době mimo provoz). Svou velikostí a dispozicí jsou řazeny k velkým nástrojům (tři manuály, 46 rejstříků, kombinace pneumatické a mechanické traktury). Vynikají krásnými barevnými zvukovými možnostmi a patří k varhanám období romantismu. Jejich slavnostní kolaudace se konala 3. října 1898, tedy 5 let po vysvěcení chrámu. Od konce 80. let jsou prohlášeny za kulturní památku. V závěru celkových oprav kostela sv. Ludmily byly varhany restaurovány podnikem Varhany – Krnov (1990 - 1994). Při opravě bylo důsledně dbáno na zachování původní konstrukce varhanního stroje i dispozice. S tím souvisí náročnost na údržbu – jednotlivé části varhan jsou velmi „citlivé“ např. na změny počasí. Opravy a údržba vyžadují nemalé finanční částky. Za každý finanční příspěvek srdečné díky – P. Bůh zaplať.

Petr Mašlaň

Duchovní hudba

Krásně zpívají. Abyste je spatřili, musíte stát v kostele na příhodném místě, odkud je vidět na kůr. Na faře se setkávají vždy v pátek od 18:30 h, kde pod vedením sbormistra Lukáše Petřvalského pilně zkoušejí. A právě pana sbormistra jsme požádali, aby nás se zdejším sborem seznámil.

Chrámový sbor kostela sv. Ludmily, jak už samotný název předesílá, se hlásí k tradici „schola cantorum“. Dnes se za scholu označují všelijaká uskupení lidí, kteří při liturgii provozují všelicos. Aby se však chrámový sbor vyhnul takovému nezodpovědnému přístupu, ujasnil si počátkem září 1999 směr svých ambicí. V současné době je sestava v ideálním počtu 20 zpěváků ve formátu smíšeného sboru. Svou hlavní náplň vidí ve zpěvu při liturgii, proto se repertoire zaměřuje na hudbu k této příležitosti. To znamená velmi precizní hlasovou průpravu a pečlivé nácviky. V jeho podání můžete slyšet gregoriánský chorál, polyfonii několika stylů a také hudbu moderních autorů - vše v přímé návaznosti na bohoslužbu. Zkoušky poslední doby byly motivovány sobotou 15. dubna, kdy sbor vystoupil s poměrně náročným programem při ka-
Lukáš Petřvalský

Z pravidelných akcí připomínáme

Katechumenát: setkávání zájemců o křest, pondělí v 18:30 h na faře.

Biblická hodina: rozjímání nad texty evangelia, čtvrtek v 19 h na faře.

Hosana sbor: zkouška každou neděli v 18 h na faře.

První pátek v měsíci: celodenní adorace (začíná mši sv. v 7:30 h), modlíme se za nová kněžská a řeholní povolání a rodiny * **5.5.** * za účasti karmelitánů a kongr. karmelitek, odpolední mši sv. v 16:30 h bude celebrovat Otec biskup V. Malý * **2.6.** * za účasti benediktýnů a sester de Notre Dame, odpolední mši sv. v 16:30 h bude celebrovat Otec biskup ThDr. J. Škarvada.

Bohoslužby v našem kostele:

NE	: 8:30 h, 11 h, 16:30 h
PO a ÚT	: 16:30 h
ST a ČT	: 6:30 h a 16:30 h
PÁ	: 16:30 h
SO	: 8 h

Příležitost ke svátosti smíření: vždy půl hodiny před začátkem mše sv. nebo po domluvě s knězem.

Telegraficky z pastorační rady: Na programu setkání (5.4.) bylo: zhodnocení poutě do Říma (30 poutníků z farnosti) • rozeslání přání k Velikonocům farníkům starším 70 let • pozitivní ohlasy na pravidelné páteční křížové cesty (v kostele sv. Ludmily) během postního období a na křížovou cestu u kapucínů (15.3.) • příprava na Velikonoce (bohoslužby, zpěv, kostel) • sbírka pro křesťany ve Svaté zemi (případně na Velký pátek) • Hledal se způsob, jak obměnit tradiční májové pobožnosti. (Jak by měly vypadat v dnešní době, a pro „dnešního“ člověka?). • Diskutovalo se, jakou podobu by měla mít tzv. farní charita a jaké jsou potřeby farníků. Jak si ale máme pomáhat, když se navzájem zase tak dobře neznáme? Dokážeme požádat druhého o pomoc? Víme komu a jak účinně pomoci? • Lístečky s vašimi nápady můžete jednoduše zanechat v sakristii, popř. na faře.

Možná jste byli o Velikonoční vigílii v kostele sv. Ludmily přítom. Doprovázeli jste je, obnovovali vlastní křest a zároveň jste společně s nimi prožívali velký okamžik vzkříšení. Jak ale v té době křest prožívali samotní novokřtěnci?

Mnozí lidé neměli to štěstí, aby byli od útlého věku dětství vychováni ve víře, a teprve v dospělosti si uvědomí svou touhu po Bohu. Hledají k Němu cestu a najít ji není tak jednoduché. Alespoň tak to bylo se mnou. Byla to náhoda nebo Boží vedení, co mne přivedlo do kostela sv. Ludmily, kde jsem při ohláškách uslyšela o přípravě dospělých ke křtu? Věřím, že to Bůh odpověděl na mou touhu lépe Ho poznat, nechat se Jím vést. . . I když je to asi příliš smělá myšlenka, protože tak velká milost nebyla ani trochu zasloužená. Dostala jsem se tak mezi skupinku katechumenů, které vedla sestra Viera. Díky ní a otci Arturovi jsem se začala po krůčcích blížit ke splnění svého přání. Poznávala jsem věci dříve netušené. Svět kolem sebe jsem náhle viděla jinýma očima. Touha po křtu rostla. S blízcími se Velikonocemi (1998) jsme se scházeli častěji, abychom byli dobře připraveni. Byly to krásné okamžiky plné naděje a očekávání. Křtem pak jedna etapa skončila. Ale další ještě mnohem důležitější – život křesťana – započala. Děkuji tímto všem, kteří nás na této cestě vedou, a všem, kdo se chystají ke křtu, přeji, aby našli dobré průvodce a učitele.

Helena

Vlastnímu křtu (r. 1999) předcházelo 15 měsíců přípravy. Za tu dobu jsem svoji víru usměrnil, obohatil a upevnil. A to jak formou sblížování se s církevním prostředím, tak i samostudiem, četbou Písma a podobně. Je obvyklé, že dospělý člověk je při křtu zároveň i biřmován. Dnes jsem však vděčný, že jsem tyto dvě svátosti prožil odděleně. Den křtu

jsem téměř celý strávil o samotě. To odpoledne jsem přemýšlel nad celým svým dosavadním životem.

Připadalo mi, že vše, co jsem prožil, je už nenávratně pryč. Těsně před křtem se mi hlavou honily nejrůznější myšlenky a ovládala mě tréma. Když mi ale přesně v 21:37 h P. Matuszek polil hlavu vodou, trému vystřídala radostná euforie a dojetí. Křest zůstane až do konce mého života tím nejkrásnějším okamžikem.

Libor

Chladný jarní podvečer, 6. dubna 1996, Bílá sobota. Bylo mi necelých dvacet let a čekal mě ten nejvýznamnější okamžik v mém dosavadním životě. Měla jsem přijmout v kostele sv. Ludmily svátost křtu a začít nový život. Na tento okamžik jsem se skoro rok velmi těšila. Čím více se však blížil, tím více také stoupala moje nervozita. V kostele mi bylo špatně od žaludku, bála jsem se, že omdlím a měla jsem křeče v břiše. Nemohla jsem dělat nic jiného, než se neustále modlit. Přiznám se, že se mi honily hlavou i myšlenky, že to třeba není správný krok. Nejdříve mi bylo líto, že jsem svůj křest neprožila v radosti jako ostatní, ale dnes jsem šťastná, že to bylo tak, jak to bylo. Vždyť právě Velikonoce jsou časem radosti, která vychází z bolesti. Přesně to jsem prožila.

Štěpánka